

Een burgerinitiatief op school

Door: Danielle Andrien

NIEUWS UPDATE

LAAT JE INSPIREREN

*Ik verheug me op
de vergadering.
En hij ook.*

Een burgerinitiatief op school

Ik ben, naast ambassadeur burgerschap, ook interim directeur van een basisschool. Gedrag van de stoere jongens in de bovenbouw is voor mij een signaal hoe het gesteld is met de cultuur op school en ook in het team. Gaat dit gedrag over een grens, wordt er geen paal en perk gesteld door de leerkrachten en wordt er aangegeven dat dit al jaren een probleem is... Dan weet ik genoeg. Aan mij de taak om aan kinderen te laten zien dat ik, als eindverantwoordelijke van deze school, daar anders mee omga. Zo ook nu.

Een aantal maanden geleden werd een van onze leerlingen zo boos, dat hij met deuren ging gooien, de leerkracht uitschold en zichzelf opsloot op de WC. Daar ging hij tegen de muren bonken en wipte de platen uit het plafond. Voor mij was de maat vol: dit gedrag accepteer ik niet. Aangezien hij niet luisterde naar mijn oproep om de WC te verlaten, zat er niets anders op, dan mijn kantoor te verplaatsen naar ingang van de toiletruimte. Ik ben voor de deur gaan zitten en ben daar gaan werken. Ondertussen hield ik de wacht. Deze jongen zou mij niet ontsnappen.

Na vier uur was hij bedaard en konden we een goed gesprek voeren. Het was hem duidelijk dat dit gedrag niet gewenst was en dat er een grens bereikt was. Ook zijn ouders waren het daarmee eens.

Vanaf toen zijn we "matties". Hij gaat soms nog over de grens en dan weet hij dat ik daar streng doch rechtvaardig mee omga.

Vorige week, de school was al meer dan een uur uit, stond hij voor mijn neus. Met een briefje. Op dat briefje stond een lijstje met wensen voor kinderen met dyslexie. Hij zei dat hij veel last (zeg maar frustratie) had van dyslexie en dat dit lijstje hem kon helpen.

Hoe moest ik hier mee omgaan? Ik kocht even tijd en zei dit te bespreken met de IB-er.

Ik was zeer aangenaam verrast dat hij uit zichzelf zo'n initiatief nam en mij aangaf hoe ik hem kon helpen.

Een burgerinitiatief op school

Door: Danielle Andrien

LAAT JE INSPIREREN

Dit ga ik eens democratisch oppakken! Ik nodig hem uit om samen met andere kinderen met dyslexie met mij hierover te vergaderen en een werkgroep op te richten. Vanzelfsprekend wordt hij de voorzitter.

Na de vakantie is de eerste vergadering. Hij is al langsgekomen om een agenda te maken en te vragen of ik echt ga zorgen dat er bv materialen gekocht worden als luisterboeken enz.

Je snapt dat zijn gedrag de dagen daarna voorbeeldig was. Hij was gezien en erkend en dat geeft hem vleugels.

Ik verheug me op de vergadering. En hij ook.